

Kalandos szánkózás

- Gyertek gyorsan! Öltözzetek! - kiáltott be egy szép téli reggelen az öccsei szobájába Zsuzsi. - Szánkózni együnk!

- Hurrá! - örvendeztek a fiúk. - Egy perc, és indulhatunk!

A sarokba hajították a játékaikat, és lerohantak az előszobába. Pillanatok alatt felvették a meleg kezeslábast és a csizmát. Az édesanyjuk pár meleg sapkát és kesztyűt is előhalászott a szekrényből, aztán azt mondta:

- Éppen ideje, ti örökmozgók, hogy kimenjete a levegőre! Jó szánkózást! Vigyázzatok magatokra!

- Szia, anya! - köszönt el a három gyerek.

- Lehet, hogy még hóvirágot is találunk neked! - mondta Zsuzsi.

- Vagy inkább egy jegesmedvét! - vigyorgott Jani.

- Vagy hószörnyet! - tódította Jakab.

- Nekem az is elég, ha vidám arccal és üres hassal jöttök haza! - nevetett anya. - Na, indulás!

A három gyerek kirángatta a tárolóból a sokszemélyes szánkót, aztán nekivágtak az ösvénynek, amit az édesapjuk tisztított meg a hókotróval. Amikor felértek a domb tetejére, lihegve megálltak, és körülnéztek.

Olyan gyönyörű volt a táj! Három napon át sűrűn és nagy pelyhekben havazott – a napsütés pedig szikrázó mesevilágot varázsolt a fehérségből.

Nem álldogáltak sokáig.

- Én leszek a kormányos! - jelentette ki Zsuzsi. - Üljetek fel és kapaszkodjatok! Egy, kettő, há-rom!

A nagy szánkó olyan simán suhant lefelé, mintha síneken siklana. A gyerekek fel-felsikítottak a gyönyörűségtől. Amikor leértek, Jakab és János egyszerre kiáltotta:

- Még egyszer!

A három gyerek megint kapaszkodni kezdett a domboldalon. Nagy csend volt az elvarázsolt téli erdőben; csak a saját szuszogásukat hallották, és a csizmák csikorgását a havon.

Hirtelen új hang ütötte meg a fülüket: halk morgás és nyögés. Aztán egy hangos tüszentés és utána valami furcsa nyöszörgés. Különös és rejtélyes hangok.

- Jaj, mi ez? – Zsuzsi roppantul megijedt.

- Lehet, hogy jegesmedve? – tűnődött Jani.

- Vagy egy hószörny! - mondta elhűlve Jakab.

- Á, dehogy! – nyugtatta meg őket Zsuzsi. – Nálunk nem élnek jegesmedvék, sőt hószörnyek sem!

A három gyerek visszafojtott lélegzettel hallgatózott. A hangok most olyanok voltak, mintha valaki halkán és keservesen sírna.

- Ez egy kísértet! - rémült meg Jani, és a nővéréhez bújt.

- Ne butáskodj - ölelte át Zsuzsi. - Ki hallott már olyat, hogy egy kísértet nappal sétálgatna?

Figyelmesen hallgatózott egy ideig, aztán kijelentette:

- Megyek, megnézem, ki jajgat. Lehet, hogy megsérült.

- Jjjó... vacogta ijedten a két fiú, - mmmmmi is m-m-megyünk, se-se-segítünk n-n-nneked!

A szánkót ott hagyták az ösvényen, aztán kézen fogva megindultak a sűrűben. A puha hó elnyelte a lépéseik zaját. Ahogy közeledtek, egyre tisztábban és hangosabban hallották a morgást, sírást és nyöszörgést.

- Úgy hallom, arról jön – suttogta Zsuzsi, és egy hólepte bokor felé mutatott. A gyerekek közelebb óvakodtak, a szívük vadul dobogott az izgalomtól.

És akkor meglátták! A mély hóban hatalmas jávorszarvas térdelt. Ágbogas agancsa beleakadt a drótkerítésbe, ezért nem tudott felállni. Amikor megérezte a gyerekek szagát, vadul rángatni kezdte a kerítést, felbődült, és teljes erejéből küzdött, hogy kiszabaduljon, és elfusson - de hiába.

- Jaj, ne! Ez biztos a Mikulás szarvasa! - suttogta kétségbeesetten Jani.

- Ha nem szabadítjuk ki, akkor egyetlen gyerek sem kapja meg az ajándékát! - tette hozzá Jakab.

Zsuzsi bólított, majd behúzta két öccsét a havas bokor fedezékébe, hogy a szegény szarvast ne ijesszék meg még jobban.

- Gyerünk haza! - mondta. - Szólnunk kell apának!

Amilyen gyorsan csak tudtak, visszasiettek a szánhoz, s lecsusszantak a völgybe. Ahogy hazaértek, egymás szavába vágva újságolták, hogy mit láttak. Az édesapjuk azonnal felvette a kabátját, és kiment, hogy hozzon egy drótvágót a fészerből. Aztán elindult a gyerekek nyomában az erdő felé.

Mire odaértek, a szarvas már úgy elfáradt, hogy nyöszörögni is alig maradt ereje. Apa óvatosan, oldalról közelítette meg, és nagy ügyel-bajjal végül sikerült elvágnia a drótkerítést. Addig cibálta és feszegette a drótot, amíg sikerült kiszabadítani belőle a királyi agancsot - és ezzel a hatalmas szarvas végre megmenekült. Azonnal talpra állt, és óvatosan rázogatni kezdte a fejét.

A gyerekek kiabálni és ujjongani szerettek volna, de nagy nehezen sikerült csendben maradniuk, mert látni akarták, hogy vajon a szarvas elrepül-e.

Nem repült el - állt és nézte őket a szép, sötéten csillogó szemével. Hosszú idő telt el így. Végül a szarvas bólított, hátat fordított, és kimért, nemes léptekkel eltűnt a sűrűben.

- Csodálatos dolgot tettetek, gyerekek! - mondta apa büszkén, és egyenként megölelte őket.

Úgy látszik, a Mikulásnak is ez volt a véleménye, mert mindhármuknak hozott egy nagyon szép meglepetés- ajándékot is. Ez volt ráírva:

„Emléklül a megmentőknek. Köszönöm!”